

ДІАЛОВІ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі

вересень 1994 р.

Правда, пам'ять, пробачення...

Під цим багатозначним заголовком додаток до „Słowa – Dziennika Katolickiego”, „KRESY”, помістив 8 червня ц.р. статтю-рецензію на доповідь українського варшавського вченого професора Степана Козака, прочитану кілька днів раніше в порогах Варшавського університету.

Автор статті, Станіслав Біскupський, закликає професорів тенденційність, баламутність та доцільність поширення кількох вченості у презентації сучасно-політичних відносин в найновіший історії польсько-українських взаємин. Зокрема автор звертає увагу на волинські полії та акцію «Вісія». Після М. Ін. «Не можна сід дивити обурежевши слухачу, котрий остро запротестували м. ін.противко рівномірному складанню вин за греко-вірменську на мordercів... іх ofiary, jak теза установлена на одній плащеччині таї греки з „Akcją Wiśla“. Jest sprawa powszechnie wiadoma, ze celem „Akcię Wiśla“, bylo przesiedlenie ludności z terenów objętych walką i to nie na dźki ugoru, lecz na ziemię już zagospodarowaną, podczas gdy celem grez bylo wzmordowanie polskiej ludności, jej całkowita eksterminacja. Далі автор наводить різні види тортуру, які чинили українці на своїх жертвах, запитуючи проф. Козака чи виявляє він зло чи інкоранцю, відмінно описане діяльність УПА і закінчує ствердженням: „Próba zasklepiania ran pawet nabardziej gótopolotnym rystosłowiem (тобто доповідь проф. Ст. Kozaka – red.) nie jest zabiegem prowadzącym do zdrowienia. Szczere wujanie prawdy jest niezdowonym warunkiem przebaczenia, а тільки przebaczenie може zഗодzić najtragiczniejsze wспомнення. Стильки пан Біскupський. Дальше друкуюмо повний текст доповіді професора Козака.

(Закінчення на 3 сторінці)

Комуністичні злочини в Україні

«Погибнеш, згинеш, Україно, Не стане знаку на землі».

Т. Шевченко «Осій. Глава XIV»

Торкаючись українського питання, не можна обминати поглядів недоскоянного Тараса Шевченка (1814-1861). Він назавжди залишився неперевершеним співцем України, совістю народу, його непоборним речником, захисником і найвищим авторитетом. Обдарований незбалансеною златистою пророка, він немов передбачив, що нагряне на Україну несування капітулем, яким стала перемога більшовицької революції. Але в «Кобзарі» пильний читач знайде не тільки народні поразки. У Шевченка поряд сумнів є й оптимістичні ноти:

«(...) Коли

ми діждемося Вашинтона

з ногами і праведним законом?

А діждемося тихи колись!»

Хроніка Переміської спархії

26-30.04.1994 - Переміський владика очолив у соборному храмі Пасchalії свята Великого четверга, Великій п'ятниці та суботи.

1.05.1994 - У перший день Великодніх свят Владика Іван відправив Архиєрейську Літургію в соборі, а також вперше відслужив Святу Літургію у Сапоці. Вірні Сапоці з великом вдоволенням сприйняли це подію.

У творах Великого Кобзаря минулі, сучасні і майданні, пануючі серед поетів моді. Тридцятійній Шевченко, впливні молоді люди, одним поділом палко батько дітям, поет своїм землякам (а іх називає дітьми) дас ради, повчання. Тоді також появляється його жалуга «Димертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні мое дружне послання», в якому він гостро таєрue негативний прояв, злоправованого загарниками суспільного життя. У вогні безпощадної Шевченкової критики опинились в першу чергу українські зрадники і дегенерати. На думку поета, саме вони і є причиною та джерелом всенародного непасті. Поет почуває себе дітям небес, які надали

(Закінчення на 7 сторінці)

Оти Церкви про міслюдські взаємини

Не суди

Оти вчать, що немає тяжкої провини від осудження ближнього. Проте, люди коїть це зло на відміну від речей, так би мовити, невеликого значення.

Все починається від неясних підозрінь і думок, як наприклад ці: що становиться, якщо поспішає, що говорить оцей? Чому не міг би пти і побачити, що робить той? Розум поступово забуває власні грехи і цікавиться делалі більше ділами інших. Звісно ідути: осуд, лихоплавлення, зневага. В результаті набувається ті самі хиби, що їх засуджується в інших.

Коли людина не журиється про власні грехи і, як говорить Оти: «не плаче над власним покінним» – абсолютно неможливе, щоб поправилася: не робити нічого, лише созас ніс у справі інших людей.

Як злоплавлення ближнього і осуджування його. Є різниця між злоплавленням і осуджуванням. Злоплавлення, це значить говорити: «Оцей брехав, денерувавався, чужоложник» або щось подібне. Викриється гріх під впливом інстинкту.

Осуджувати означає говорити: «Він є брехун, злока чужоложника. Осуждається також постійний стан його душі, все його життя. А це є недопустиме.

Доротей

Літургія відбувається на землі, але сам Дух, щоб належити до небесної дійсності. Бо встановила її не людина, ані прийшло на думку виконати її не людина, ані приймається руками всіх і не вагається дарувати сам себе тим, що хочуть його обніти, притиснути до себе.

Той, якого бачать очі вірю є в поєдданні всіх. Пам'ятеце імо, оточеного масою народу, і передяким лежить жертва для приношення (див. 1 Цар. 18). Всі стоять нерухомо. Панує абсолютна тиша. Тільки пророк Возносить молитву. і несподівано з неба сходить Бог на жертву.

Чудова подія, яка сповнена подивом. Тут, однак, відбувається багато більше ніж чудо-вий спектакль: стається щось, що перевищує всяке чудо. Священик призыває тут не Бога, а самого Духа Святого.

Отці Церкви про Літургію

Дар Христа

Літургія відбувається на землі, але належить до теж ангелі, але сам Дух, щоб тим, які живуть ше у тілі О милосерді і любові Бога до подій Христос, що передбуває з Отцем на висотах, в тій хвилі, приймається руками всіх і не вагається дарувати сам себе тим, що хочуть його обніти, притиснути до себе.

Пам'ятеце імо, оточеного масою народу, і передяким лежить жертва для приношення (див. 1 Цар. 18). Всі стоять нерухомо. Панує абсолютна тиша. Тільки пророк Возносить молитву. і несподівано з неба сходить Бог на жертву.

Чудова подія, яка сповнена подивом.

Тут, однак, відбувається багато більше ніж чудо-вий спектакль: стається щось, що перевищує всяке чудо. Священик призыває тут не Бога, а самого Духа Святого.

(Закінчення на 2 сторінки)

Іоанн Золотоустий

Літургія відбувається на землі, але сам Дух, щоб належити до небесної дійсності. Бо встановила її не людина, ані прийшло на думку виконати її не людина, ані приймається руками всіх і не вагається дарувати сам себе тим, що хочуть його обніти, притиснути до себе.

Той, якого бачать очі вірю є в поєдданні всіх. Пам'ятеце імо, оточеного масою народу, і передяким лежить жертва для приношення (див. 1 Цар. 18). Всі стоять нерухомо. Панує абсолютна тиша. Тільки пророк Возносить молитву. і несподівано з неба сходить Бог на жертву.

Чудова подія, яка сповнена подивом.

Тут, однак, відбувається багато більше ніж чудо-вий спектакль: стається щось, що перевишує всяке чудо. Священик призыває тут не Бога, а самого Духа Святого.

(Закінчення на 2 сторінки)

10 літ від дня смерті Патріярха

Минуло 10 літ, коли упокоївся у Бозі Благинний Патріарх Йосиф Сліпий.

Благинний Патріарх Йосиф Сліпий – Кардинал Йосиф Кобер-Ницький-Дучковський народився 17 лютого 1892 р. в селі Заздрість. Гімназію закінчив у Тернополі (1911), згодом студіював у Львівській Духовій Семінарії а від 1912 р. в Інституту, де й отримав ступінь доктора богословії в 1916 р. Рукоположений у священником у 1917 р. з рук Слуги Божої Митрополита Андрея.

Продовжував студії в Інституті та у Римі в Орієнタルному Інституті. Анджелокум і Георгій. Від 1922 р. є професором догматики в Духовній Семінарії у Львові, а від 1925 р. стає її ректором.

22.12.1939 р. під час першої большевицької окупації з правом наслідування Патріарху Йосифа Сліпого. Митрополит Андрей висвячує Блаженнішого на єпископа 1.11.1944 р., серед рінг нашої Церкви і Народу стає Головою Церкви-Мучениць і Духовим Батьком Народу.

12.01.1945 р. арештований соєвими властями, застежений за віру в Києві на 18 літ примусових робіт у сибирських лігах.

ХХІІІ. Брав участь у Ватиканському Соборі 25.02.1965 р. папа Павло VI номінує його кардиналом. Упродовж 21 років на волі відвідує всі українські посвячення у світі, об'єднує Слов'яни у Болі 7.09.1964 р. при храмі Св. Софії в Римі. Серпня 1992 р. було проголошено до Катедрального храму св. Юра у Львові.

Люби кожного

Роби все, щоб любити кожну людину. Якщо не є ти на це спроможний, то принаймні не ненавидь з приводу речей, так би мовити, невеликого значення.

Приятелі Христя не є люблені всіма людьми, проте широ люблять усіх. Приятелі світу не є люблені людиною всією душою, але уповаючи тільки на Бога і почитачи його всім серцем.

Примателі Христя трувають в любові аж до кінця. Він має відмінну віру в інших.

Приятелі світу є вірні так довго, як це погоджується з духом світу.

Вірний друг є надійним оборонцем. У благополуччя дає тобі добри поради і показує на длії свою прихильність. У злигодах великошенно захищає тебе і є найвірнішим соратником.

Про любов багатьох говоримо вже багато. Але якщо її шукаєш, то знайдеш її в учнів Христя: тільки вони мають за вчителя любові Любов правдиву.

То про любов написано: «Якби я мав дар пророчити, якою її буде таємній усе знання і якби я мав усю віру, щоб і гори переносити, але не мав би любові, я був би мішок» (1 Кор. 13.2).

«Хто має любов, має Бога, бо Бог є Любов» (1 Ів. 4.16).

Максим Ісповідник

(Закінчення на 8 сторінки)

Хроніка Перемиської спархії

(Закінчення з 1 сторінки)

Відкриття і освячення погруддя Юрія Липи

У селі Буневі Яворівського району Львівської області відзначено 50 роковини з дня смерті глибоко віруючої людини, сина копицьного міністра УНР, активного учасника відродження національного духу на території Східної України, письменника, філософа, політичного діяча, лікаря Української Повстанської Армії - Юрія Липи.

Священнослужителі відправили Панаходу на місці загибелі та на могилі героя.

Цього дня біля місцевої школи було відкрито є осягнув від рук пособників НКВС.

Перший фестиваль християнської молоді у Великих Мостах

20 та 21 серпня цього року у місті Великі Мости, що на Львівщині, проходив Перший фестиваль християнської молоді. Його організатором була тернова організація «Українська молодь - Христові». Гостем з їхньою уривком зі Святого Писма: «Ми прийшли духа усикоелемна, щоб стати Божими дітьми».

У фестивалі взяло участь близько 150 чоловік. Згідно з розповідями привітальним словом Голови Великомостівської філії організації «Українська молодь - Христові» - Романа Нібожука. Відбулися нічі чування та походи зі свічками. Молодь складає присягу на вірність Богові та Україні. У фестивалі взяли участь монахи з Крехівського монастиря Отців Василіян, які виступили з концертною духовною програмою. Згідно завершилося Службою Божою. По закінченні фестивалю керівники теренових організацій УМХ провели розмову за круглим столом - «Духовний розвиток молоді», де обговорювались проблеми праці з молоддю та координації дій.

90-річний ювілей видання у Празі Біблії українською мовою

Дослідження, проведені науковцями чернігівських музеїв дають підстави твердити, що цього року наша культура має, крім широковідомих, ще один ювілей. 90 років тому у Празі було вперше видано українською мовою Біблію у повному обсязі. Вивчаючи документи фондув Пантелеїмона Куліша (як подає газета «За вільну Україну»), науковці нагадали на лист неідомого, де підтверджується факт видання Біблії. Перекладачем же згаданого видання Біблії українською мовою був саме П. Куліш. Рукопис перекладу зберігається в музеї М. Коцюбинського. На титульний сторінці переписаного руковою автора чистовика виведено: «Се есть уес Святе Письмо Старого і Нового Заповіту». Шо правда, повний переклад Біблії, значна частина якого зроблена у віршах, П. Кулішу завадила довершити смерть. Три останні глави на прохання його другини Ганни Барвінок переклав Іван Нечуй-Левицький. Отож празьке видання 1904 року посідало право двох класиків української літератури.

50 років від дня загибелі Юрія Липи

Бездуховність, що культивувалася у копицьному союзі, дас своєгодіні прикірі наспілки. Взяти хоча бставлення до мистецьких надбань Церкви. Так, неподавно у поїзді Київ-Вроцлав, працівники Мостицької мігнини вивили 18 старовинних ікон, 47 старовинних срібних монет, 3 хрести і статуетку. Гостсолар цього справжнього музею, звісно, не виявив бажання зголупуватися добровільно. Лише в результаті дій, проведених працівниками спілчого відділу СБУ у Львівській області, було встановлено особу, яка намагалася перевезти за кордон ці речі, що прикрасили би будь-який храм. Ним виявився мешканець Києва, якому було перед'явлено звинувачення.

Вивіз за кордон мистецьких надбань Церкви

Бездуховність, що культивувалася у копицьному союзі, дас своєгодіні прикірі наспілки. Взяти хоча бставлення до мистецьких надбань Церкви. Так, неподавно у поїзді Київ-Вроцлав, працівники Мостицької мігнини вивили 18 старовинних ікон, 47 старовинних срібних монет, 3 хрести і статуетку. Гостсолар цього справжнього музею, звісно, не виявив бажання зголупуватися добровільно. Лише в результаті дій, проведених працівниками спілчого відділу СБУ у Львівській області, було встановлено особу, яка намагалася перевезти за кордон ці речі, що прикрасили би будь-який храм. Ним виявився мешканець Києва, якому було перед'явлено звинувачення.

50 років від дня загибелі Юрія Липи

20 серпня 1994 р., в день 50-ї ліття загибелі вченого, науковця і підера УПА, що загинув 1944 р., Юрія Липи, у Свято-Димитрівському храмі УПА в Харкові відбулася заупокійна Служба Божа, яку відправив спілок Харківський і Полтавський, Ігор Іщенко. Після Літургії у парафіяльному залі відбулися збори, на яких була прочитана лекція, присвячена життєвому та творчому шляху Юрія Липи. Її підготувала свірботник Харківського літературного музею, заступник голови Харківського проводу Конгресу Українських Націоналістів Ольга Річченко.

3.05.1994 - У третій день Свят Перемиський владика відвідав вірник у Сяніві, богословів у Любомлі та Сестер Служебниць у Янові, Любельському.

7-16.05.1994 - Кир Іван побував з душпастирською послugoю в Україні. Зустрічався з Блаженнішим Мирополитом, відвідав єпископів та монахів чини. У церкві в Равську відслужив Літургію при численній участі вірних. 16 травня, у празнок св. Теодозія, Владика з усма настоютелями чину ОО. Василіян відслужив Святу Літургію в Крехові, де також виголосив доповідь.

17.05.1994 - Перемиського владику відвідали представники консульства США на чолі з американським консулом.

18-19.05.1994 - Кир Іван відвідав Вроцлав, де провів разом з Кардиналом Генріком Гульбіновичем в справі Євхаристичного Конгресу. Наступного дня зустрівся зі студентами.

20.05.1994 - У Варшаві Владика очолив чергову зустріч Комітету до справ святкувань ювілею Берестейського з еднання.

22.05.1994 - У Вільхівці, що на Лемківщині відбулося торжество перенесення мощів св. Миколая. Переславський владика разом з отцями з Лемківщини відслужив Архиєрейську Літургію та виголосив слово до вірників.

23.05.1994 - Перемиський ординарій відслужив Святу Літургію у Krakovi.

24.05.1994 - Кир Іван разом з членами Церковної ради з Krakova відвідав Кардинала Махарського, з яким провідено чергову розмову у справі церкви св. Норберта, на жаль без більшого успіху.

25.05.1994 - Перемиський владика прийняв на авіації кросненського воєводу. Обговорено чимало справ відносно напої Церкви.

28.05.1994 - Владика Іван візитував Пшем忌ів, що на Лігнічині. Відслужив Святу Літургію і посвятив площу під будову нової церкви.

2.06.1994 - Владика Іван візитував парохію у Мендензіччу, де посвятив новий престіл.

3.06.1994 - Кир Іван очолив черговий з'їзд Комітету святкувань Берестейської Унії, який проходив у Варшаві.

4.06.1994 - У присутності Владики-номіната Василя Медвіта, Перемиський ординарій вісвятив у пресбітері о. Олега Гарасима ЧСВВ.

5.06.1994 - Проходили величаві торжества у Мокрому та Завадці Морохівській. Кир Іван з отцями та численно згромадженими вірними процесійно перейшли до Завадці над гроби помордованих наших братів. Відслужено там Святу Літургію і Панаходу за всіх помордованих під час війни.

12.06.1994 - У Гаях, що на Перемисьчині, Кир Іван Мартиняк відравив Архиєрейську Літургію і посвятив місце, на якому має статути перенесення церкви.

22.06.1994 - У Перемисьї Владика відравив Службу Богу для молоді разом з учителями та батьками жебу для молоді разом з учителями та батьками 23-26.06.1994 - Проходив І з'їзд українів Перемисьї.

Отиці Церкви про Літургію

(Закінчення з 1 сторінки)

Присутність спасіння

Непохитно віруємо, що Господь помер за насі грехи, праведний за неправедних, владар за робів, пастир за вівці; і - річ це неимовірна творець за створіння. Він зберіг це, що було у вічності, приніс у жерту це, що було в часі. Бог укритий під видимою людиною, живо-творчий своєю силою і вмираючий у своїй слабості, «кубув видимий за грехи наші і воскрес для нашого праведнин» (Рим. 4,25).

Це все сталося раз назавжди, як добре проче знаємо. Є однак літургіяна вроčистість, яку ми свяtkуємо, коли протягом року припадає data тих подій.

Між правдою тих подій і торжеством літургії нема жодної спречності, мовляв ця остання обманює.

Історично правдою є це, що відбувається один раз, але літургія робить ті події завжди нові для сердець, що святкують її з вірою.

Історична правда показує нам події такими, які стались, але літургія, хоч їх не виконує, все-таки їх споминає, не дозволяючи таким чином, щоб були забуті.

так, на грунті історичної правди, кажемо, що Пасха сталася один раз і не відбудеться вже

Його відкрив Перемиський Ординарій з отцями торжественного Літургію.

26.06.1994 - Мешканці Перемишля та гості з України на чолі з Владикою та отцями взяли участь у традиційному поході на могили воїнів УГА в Пикулицях. Релігійно-патріотичну промову виголосив Перемиський ординарій.

27.06.1994 - У Перемишлі на початок реколекцій Владика Іван відправив Богослуження для Сестер Служебниць у Команії. Отці Іван відслужив Архієрейську Літургію.

27-30.06.1994 - Отець Архимандрит Любомир Гузар дав духовні вправи всім отцям Перемиської спархії. Він відслужив Богослуження для Сестер Служебниць у Івано-Франківську.

30.06.1994 - Кир Іван провів з отцями соборчик духовенства, на якому обговорено багато справ, що дотркалися душпастирської праці.

3-5.07.1994 - Перемиський владика перебував у Шлеську, де у своїй парафії святкував 30-ліття свого служіння.

7.07.1994 - У Львові проходила велика полія - співаки хіротонія о. Юліана Губра. Владика Іван був зустрітим святителем.

12.07.1994 - Відбулася друга хіротонія о. Василя Медвіга ЧСВВ, який Кир Іван був одним із святителів. Обі хіротонії відбулися при численній участі отців та мирян з Польщі.

15.07.1994 - Владика Іван зустрівав молодь на «Сарматському» хіротонії. Отці Іван Піка та Степан Батрух вже з яким провідено чергову розмову у справі церкви св. Норберта, на жаль без більшого успіху.

17.07.1994 - Владика візитував сестер у Янові Люблінському, де відслужив Святу Літургію та голосив науку.

21-26.07.1994 - На запрошення Архиєпископа Падерборнської спархії. Там служив також нашу Архієрейську спархію. Владика очолив прощу вірників із Mazur у Святій Ліпі. Разом з нашим душпастиром відслужив Святу Літургію і виголосив проповідь.

14.08.1994 - Перемиський владика візитував під час Різдва Різдва о. Т. Феша ЧСВВ.

15.08.1994 - Кир Іван очолив прошу нашіх вірників на Кальварію - Пацлавську, де молився з отцями і вірними перед чудотворною іконою Божої Матері.

Преображення у Ярославі, де прибуло багато паломників (також з Північної Польщі).

19.08.1994 - Владика очолив торжества Преображення і 10-ліття парафії у Горлицях. Святкування у Ярославі та Горлицях були дуже вроčисті та зворушені з великою участю вірних та духовенства.

20.08.1994 - Владика візитував нову парафію у Зиндрікові у о. Ю. Кравецького.

28.08.1994 - Кир Іван Мартиняк очолив торжественний празник Успіння Божої Матері у Лігніці та посвятив новозбудовану тамчасову каплицю.

Правда, пам'ять, проблеми...

(Закінчення з 1 сторінки)

Вокіл поліско-українських „преклєтих проблем”

Історія Польщі і України однієї з найбільших в історії європейських держав від часу виникнення держави Реч Посполитої до сучасності має багато спільного та багато різного. Але спільне відбувається не тільки в історичному аспекті, а й у сучасній реальності.

Сучасна Україна – це держава, яка виникла після розпаду СРСР та відновлення незалежності. Вона має свою історію, свій національний характер, свій соціальний склад та свій економічний потенціал.

Польща – це держава, яка виникла після відновлення незалежності в 1989 році. Вона має свою історію, свій національний характер, свій соціальний склад та свій економічний потенціал.

Однак між цими двома державами існує багато різниць. Одна з них – це різниця в історичному минулому. Україна має багату історію, яка включає в себе багато важливих подій, які вплинули на формування її сучасного суспільства та держави. Польща, з іншого боку, має меншу історію, яка включає в себе багато важливих подій, які вплинули на формування її сучасного суспільства та держави.

Друга різниця – це різниця в економічному потенціалі. Україна має більший економічний потенціал, ніж Польща. Це повинно бути враховано при розгляді міжнародних відносин між цими двома державами.

Третя різниця – це різниця в соціальному складі. Україна має більшу кількість населення, ніж Польща. Це повинно бути враховано при розгляді міжнародних відносин між цими двома державами.

Четверта різниця – це різниця в культурі. Україна має багату та різноманітну культуру, яка включає в себе багато видів мистецтва, літератури, музики та іншого. Польща, з іншого боку, має меншу культуру, яка включає в себе багато видів мистецтва, літератури, музики та іншого.

П'ята різниця – це різниця в політичному режимі. Україна має більшу ступінь демократичності, ніж Польща. Це повинно бути враховано при розгляді міжнародних відносин між цими двома державами.

Шоста різниця – це різниця в енергетичному потенціалі. Україна має більший енергетичний потенціал, ніж Польща. Це повинно бути враховано при розгляді міжнародних відносин між цими двома державами.

Сьома різниця – це різниця в промисловості. Україна має більшу промисловість, ніж Польща. Це повинно бути враховано при розгляді міжнародних відносин між цими двома державами.

Восьма різниця – це різниця в аграрній сфері. Україна має більшу аграрну сферу, ніж Польща. Це повинно бути враховано при розгляді міжнародних відносин між цими двома державами.

Дев'ята різниця – це різниця в міжнародних відносинах. Україна має більшу кількість міжнародних відносин, ніж Польща. Це повинно бути враховано при розгляді міжнародних відносин між цими двома державами.

Десята різниця – це різниця в дипломатичному досвіді. Україна має більший дипломатичний досвід, ніж Польща. Це повинно бути враховано при розгляді міжнародних відносин між цими двома державами.

Інші різниці – це різниця в географії, різниця в етнічному складі, різниця в релігійному складі та інші.

Нiestety, błędy szlacheckiej polityki

wobec Kozaczyzny oraz Kościoła wobec Cerkwi sprawiły ruch mechanizmy konfliktogenne, które miały dla obu narodów katastrofalne znaczenie. Wszak ugoda perejasławka przyjęta zgubę Ukrainie, ale zadała także dotkliwy cios Rzeczypospolitej i jej wschodniej polityce. W tych kategoriach należy oznaczyć zawarty między Warszawą a Moskwą Traktat Andruszowski, na mocy którego dokonano rozbioru Ukrainy, stanowiącego zaciekanie i źródło serii rozbiorowych aktów dokonanych przez Moskwę w następnym stuleciu, lecz już z innymi wspólnikami, ofiarą zaszych Galicja, aż do końca zaczęły tu istotne różnice, są nazzazczone pełnym upadku i zaborczego zniewolenia oraz państwa rozbiorowych wobec podbitej narodów.

Podnoszę tą kwestię nie bez powodu. Otóż w publikacjach zbyt często, nagnannie zasť w potoczej świadomości pokutuje przekonanie, że to nie okoliczności i procesy historyczne zasygnalizowane wyżej są przyczyną konfliktów polsko-ukraińskich, lecz charakterystyki narodowe obu narodów. Stąd w odniesieniu do Ukraińców jako na typowe anarchizm, serwilizm, brak zmysłu państwowotwórczego, krojuerożercoś (hojota spragniona krwi, naród reżowno-hajdamaków). Natomiast stereotypowe lataki przypisywane Polakom przez Ukraińców to: honorowy szlachcic, wyniosły pan, podstępny jezuita, podły Lach, krwawy kolonizator, przeklęty ciemnięcyel.

Co robią te szacowne grona

w interesującej nas sprawie? W ogóle znajomość Ukrainy w Polsce jest zła, informacja w mediach sporadyczna, na Ukrainie zaś fatalna. Należałoby więc pomyśleć, aby w nie-

dalej przyszłości powołać w Warszawie, zaś analogiczny w Kijowie ośrodek informacji i kultury lub polsko-ukraiński ośrodek badawczy, specjalizujący się w badaniach dziejów sąsiedztwa, m. s. politycznej, społecznej, filozoficznej, dziedzictwa kulturowego (wkładzie, roli i udziale w tym siedzibie), różnorakich powiązań, zaszczytów, konfliktów, wyniosły pan, podstępny jezuita, podły Lach, krwawy

badan – pamięci i czci dla ofiar czy też zemsty.

Ponadto coraz częściej wysuwane jest u nas żądanie formalnego śledztwa, procesu i kary dla winnych tragedii tamtych lat (nie tylko zresztą Ukraińców). Lepiej byliby jednak, gdyby badanie tych spraw ograniczyć się mogło do postępowania naukowego, nie zaś karnego.

Ten bardzo słuszy, od pewnego czasu wielokrotnie podnoszony postulat rzetelnych badań naukowych podejmujących jedną z podstawowych kwestii owych polsko-ukraińskich „przeklętych problemów”, nie może pozostać bez odpowiedzi. Wolno żywić nadzieję, że z uwagi na rolę i znaczenie tej problematyki i aktualna reorientaciej polskiej polityki wschodniej, powyższy postulat będzie uznaný za priorytetowy. Więcej inicjatywy i decydyowania powinny tu wykazać obustronne komisje historyczne i pedagogiczne, a ponadto powołaną przez prezydencie Polski i Ukrainy odpowiednie ciata doradcze, których prerogatywy są chyba dosyć szerokie.

szacowni

oraz ich istotnej trwałej podstawy, trzeba zwrócić szczególną uwagę na wspólnie dziedzictwo kultury. Idzie tu zarówno o dziedzictwie kultury śródziemnomorsko-chrześcijańskiej, jak i to ukسztalowane przez wieki na pograniczu polsko-ukraińskiego. To drugie, szczególnie nas tu interesujące, może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajемnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary pośród ukraińskiej ludności cywilnej. Szukając szans wyjścia i możliwości znalezienia porozumienia w imię dobrego sąsiedztwa autor konstatuje, że wzajemność terroru nie może być usprawiedliwieniem ani dla Polaków, ani dla Ukraińców. I choć można zrozumieć narastającą, przez dziesięciolecia spiralę wzajemnych odwetów, zwiastowaną akcją „Wista”, – masowym przesiedleniem pozostałych w Polsce Ukraińców z oczywistą intencją ich przynuszenia do samobrony, a w akcjiach od wetowych padały liczne ofiary po

Г О П О С М О Л О Д

Інші відомості про зустрічі з вакаційних зупинок в Україні виявляють, що вони відбуваються вже третій рік поспіль. Але вони не є єдиними. У країні є інші зустрічі з вакаційними зупинками, які відбуваються вже третій рік поспіль.

Мриглоди '94

Чи знаєш щасливу людину? Вона є близько тебе, але її не бачиш. Переходиш поруч і сам не знаєш як багато втрачаш.

Важко зустріти когось, хто навчит тебе любити іншу людину, як любити своє життя, як зустріти Бога.

CAFÉLLIA ۷۴

Таку можливість дає Сарепта - ширча зусір'я молодих людей в Команчі, лемківському селі. Саме тут багато людей шукає дороги до Господа, шукає сенсу життя, бо самі не вміють вирішити своїх основних проблем.

Сарепта? Ні. Такі зустрічі є потрібні тим, які втратили віру і хочуть її віднайти.

18 липня 1994 р. відбувся табір для студентів та працюючої молоді.

Перебував я на ньому два тижні і впевнено стверджую, що було варто.

І не тому, що зустрів я багато молодих людей, але тому, що міг чути Бога у своєму серці. Чимало людей відчуває внутрішню потребу зустрічі з Ним. Сарептатська дала мені це.

Коли я прихав до Команчі, відчув уже присмоктування атмосфери серед молоді. Всі мене широко привітали. Когось зовсім незнаного спримайти як свого? Це нонсенс! Це був нонсенс, тепер є правило.

Кожного дня о 8 годині відбувалася Служба Божа крім неділі, а після обиду відбувалися вечірні молитви, під час яких всі складали поклони Богові за все, що нам

З такою формою молитов я зустрівся вперше. Раніше я думав, що це не є потрібне в Грекокатолицькій Церкві. Однак пізніше змінив свою думку. Атмосфера була чудова. Не відчувалося фальшу.

Сарепта - це не лише час проводжений у церкві. Це також екскурсії в гори (на Могилу, Хрешату). Під час однієї виправи зустріли ми групу зі Шепіна т.зв. руку «*Odnowa w Duchu Świętym*». Зустріч з ними була дуже цікава і погано запажена.

Шкільна і національна промисловість.

Сина / Духа Святого.

Спільнота провела кілька катехиз. Цікаво, що всім відповідала тиха форма. Характерні вони були сильною емоційністю та видкритістю учасників один на одного. Це було неймовірно гарного, коли люди стають друзьми.

Ми і вже не бояться показати іншим свого нутрісказати «люблю тебе таким, яким ти є, з твоїм лицем руками і сердцем». Маю пропозицію для тих, які дивляться тільки на зовнішній вигляд – спробуйте сказати

це тим, що вам не подобається. Може саме тут віднайдете правдивих приятелів.

ми зав'язані хустинами очі та йшли тримаючи сусда з рукою.

Лідську Темну, а все мало усвідомити що під час яка важка дорога в темряви. Ось треба мати у собі Бога, щоб бачити світло.

Степан Батгру.
На закінчення нашого перебування в Команчі відбулася подія проведена гупою «Одною», яка малої назву «вилити Святого Духа». Було це неймовірно велике пережиття. Кожного з нас окрім кликані кімнати, щоб в присутності лише кількох осіб прийняти "хрещення". Так вони називають момент, коли в людину вступає Дух Святий.

Така була «Сарепта» 1994. 31 липня закінчилася і вислала всіх до хат. Надіяся, що через рік тут в Команчі, знову зустрінемось, ми молодь з шістьма Польським поблизу спільноти.

Богдан Міклюш

Гаворські зустрічі

стрий

Михаїл Хай, пірник з Києва

ти нього настрий дещо помінявся. На сцені почав ораторно заводити хор «Гілька» з Кіровограду, який давав степові твори. Відін було усмішки на обличчях, а руки гаряче оплескували лізнікі голоси.

Для обіду організатори, на жаль, не запланували к зорганізованих занятт, тому поодинокі групи сидячи своїми справами, інші грали в волейбол, просто без окресленої мети крутилися там і сяяли.

Лікарська забава була вечером та вночі, коли починали концерти. Молодь при музиці «Мертвого північного-Гамалії», спонтанно бавилася перед сценю. Усміхнені юність улюблувалася також старшим. Усміхнені з іншими чоловіками притупували, (Закінчення)

на 5 сторінці

Съчинение „Еноромистъ“ поисходи от Моноли Мае

Сторінка «Відповісти» присвячена традиціям своєї традиції. Дуже багато друкувалося на про Ваші справи музику школу піані

Миростава Сквипочка

дописи

«БЛАГОВІСТЬ» СТОР. 4

Мриглоди '94

(Закінчення з 4 сторінки)

ДІТЯМ

Добрий зір

Рідна школа

а відважніші навіть пританцювали, споглядаючи однієчасно з-під ока на розбавлену мольбю. Біля стололи займали місце любителі пива, які після «дегустації» радісно співали українських пісень. Згуртовані при музичні групки, очаровані незвичайного атмосферого зустрічі, розшукували вілловидного для себе місця. Розвагу перевала однак несподівана була і хто тільки міг скрився у своєму, або найближчому шатрі. Після бомбардування громами, розпочалася капітальна забава біля великого воїнила. Всіх з тромаджених розбавила орігінальна капела невтомних панів з Мокрого, які лише скріпкою, контрабасом та нев'янучим співом створили неповторну радису атмосферу.

У пейзажу, що виявив бажання, міг поїхати на участі у концерті в Любичі Корольський. Хто не хотів, міг відвідати недалекий монастир. Ще інші, залишивши на місці, могли прислухуватися молодим ї здоровим голосам учасників реїду КАРПАТИ '94.

У Гребеному, перед Богослуженням, присмію було відруге почуті ностальгічний та сумний спів лірика з Києва, що присвів біля старовинної дзвінниці. Місцеві люди зупинялися біля нього, а на їх обличях малювався полих незвичайнності.

Після Літургії, о 15.00 год. в любильському амфітеатрі розпочався згадуваний концерт. Почало бракувати місце. Опілескувано ансамблі пісni і гаплю «Ліброка» з Хотиня, хор «Гілька» а також Вікторію Калашник, що перфектно співала, притягаючи собі одночасно дрібними пальчиками на баандуру. Глядачі мали також можливість зізнайомитися з фольклором Розточа, гарно представленим «Братством вбогих» з Варшави.

Після того як перенеслася у вілокі вже Мриглоди Надхолив вечір. Біля воїнила порозідалися спрагнені пікавого слова любителі теоретичних лоповідей та дискусій, чекаючи чергової точки програми. Усім з тромалежним припішлося бути свідками витоголашення лівного монологу п. Богдана Гука, у якому, між іншим, можна було почути ревучий та, думаю, усім егзотичний крик, що мав ніби представляти захід соня над Азією. «Теоретичними лоповідями» цієї небуденої теми ставали, на жаль, реторичні запитання слухачів. До речі, я сама хотіла б глянути на це оригінальне азіатське явище природи.

Пізніше відбувся пічний концерт, у якому всіх капітально розбавили: Іван Копилець, Михайло Михайлишин, Михаїло Шаряк та Андрій Паплавський, тобто капела з Мокрого. Біля півночі ці музиканти, що спільно нараховували майже 300 років, з'єдналися на сцені з рок-ансамблем з Перешибля «Dies Irae», творчими при цьому мильзовучний роково-фольклорний експеримент.

Де б не подивитися всюди видно було розбавлені обличчя глядачів. Біля нелокого столітнього «Сирегасами», що «сервував» всяку всячину, сидили веселі групи молоді та старших. Всі вони здирали свої легені та горла з'єднані у могутньому спільному співі. Паласочі воїнила притягали згromожжених своїм теплом, відланючи страх перед холодом понеділкового світанку.

Як подано у програмі, «протягом тривання Маневрів кожна вільна хвилина (що часом було їх аж забагато), вважана є корисною спонтанним креаціям ініціальним». Все це дуже добре, тільки нездорова порожнеча якось видимо не креувала подіноких ініціальностей. Знову більш атракційними стали вечори, де на «художніх лопішках» появилася рок-група з Перешибля та ожив «Мертвий пісень». В чулову атмосферу таємничості в'ровалив присутніх ансамбль з Варшави, під назвою «Strumien». Їхні лва ручно зроблені барабани, скрипка, вправні руки захоплювали непривычним ролом музики. Хтось із публіки вирвався до них з маленьким інструментом в руках і протягом наступних п'ятьох хвилин можна було почуті досконале співзвучання друмлі з барабанами, якє не мало раніше абсолютно жодного піти отування.

І так імпреза помаленьки закінчувалася, прийшов час збирати майно й прощатися з вже новими і старими приятелями... Напевно за рік буде чергова можливість зустрітися з ними.

Дорога Шупер

Слово української дитини

Хто ти хлопчуку маленький?

Син я України-Неньки!

Українцем я зовуся

Й тою назвою горджуся!

А по чим тебе пізнати?

По Українському звичаю.

В мене вдача ширя й сміла,

І відвага духа й тіла,

І душа моя здорована.

Українська в мене мова.

А скажи, де край твій рідний?

Там, де неба круг погідний,

Там, де сонце сяє ясне,

Де квітки ростуть прекрасні,

Де пани, степи безкрай,

Де орел буйний літає

Де Карпат вершки високі,

Де потоків дна глибокі;

Де Дністер і хвилі Прута,

Де Дніпро, старий Славуга;

Де високій Могили,

Що в них голови зложили

Мої предки в плотім боку

За Україну любу свою.

Як поможети своєму краю?

Пільно вчитись обіцюю,

Щоб свої мене любили,

А чужі щоби цинили.

Щоб про мій народ питали,

Україну шанували,

Чи при праці чи в забаві

Все посполучу рідній справі.

Дні грошей, ані труду

Жалувати я не буду,

Щоб народові України

Встали я помог з руїни,-

Все зумію перенести

Для України слави и честі.

Господи буду благати,

Щоб нам дав добра діждати!

О. Твардовський

Два подорожні переходили через ліс і побачили припадково старий повалений гріб, а на ньому камінь, на якому було написано: «тут спочивася душа скупого».

Подорожні почали раздумувати, що це могло б значити.

— Людська душа не може спочивати під землею — сказав один з них.

— А ну розкопаймо землю — запропонував другий.

Як тільки розкопали гріб знайшли коробку повну золотих монет.

О. Гасівська

Душа скупого

Колись читав я про незрачого, що його вилікував Ісус Христос, привертаючи йому зір. Спершу спіймав і не бачив нічого, а відтак побачив все.

Знаю хлопця, з яким було зовсім навпаки. Він хвалився, що має добрий зір, а потім показалося, що не бачить цього, що найважливіше.

У класі з лікгістю відчитував з останньої лавки все, що вчителька писала на дошці малими буквами. Часто без великого труду запримітив на небі білу лініючку, на передні якої м'чав літак. хоч сам літак подібний до малесенського хрестика.

На відстань відрізняв південське авто «Вольво» від японської «Мазді» тому, що батько часто купляв їйому мініатюрні авта і на хлопець називався добрим. Часто без великого труду запримітив на руках чотири пальці замість п'яти. Хвалився всім довкола, що має знаменитий зір.

Тим часом показалося, що наш хлопчина не спостерігав втомленої мами, яка вертала з праці ніяк не знав, як можна її допомогти. Небачив, що хвора бабуся лежить у ліжку і аж здригається, коли налі герой надував торбинку і вдаряє в неї з усіх сил... аж хата дрижить. Ніяк також не міг долинути, коли треба в перші клякнути, весь-бо час розлядався по стінах і клякав саме тоді, коли всі діти вже стояли.

Просим Господа, щоб ми могли побачити все, не тільки найменші букви на табліци в окуляста, маленьки як павучки, але й маму в хаті, який часом треба допомогти, а також свої провини, яких ніяк не хочемо побачити.

Щоб чуже ми шанували
Та батькам, щоб прирекли —
В історії нашій рідній
Нашу славу зберегти,
Розмозягти поможи!

Чи над морем, на пісочинку
Оглядали кораблі,
Чи у горах на селі,
По-вкраїнським рідним словом
Не забули — так, чи ні?
— Не забули — ні, о ні!

Чи як в тaborах бували,
Чи у горах на селі,
По-вкраїнським рідним словом
Не забули мови — ні!

Українська рідна школо,
Нашу мову збережи,
Українським рідним словом
Розмозягти нас навчи,
Розмозягти поможи!

Чи над морем, на пісочинку
Оглядали кораблі,
Чи у горах на селі,
Чи в басейні чи в ріці —
Не забули мови — ні!

Чи над морем, на пісочинку
Оглядали кораблі,
Чи у горах на селі,
Чи в басейні чи в ріці —
Не забули мови — ні!

Лев, гісса та лис

Лев, пісна та лис вибралися на половання і зловили вівцю.

— Ну — сказав Лев — політ тепер добичу!

Лев розглотився і вдарив гену лапоко, вибиваючи її очі.

— Ділти ти! — сказав він до лиса.

Лис налякався і дрижачи зі страху, промовив: — Голова, кишки і ноги належать до мене і генси, а все інше твоє.

— Хто навчив тебе так розумно ділити добичу? — запитав лев ввічливо лиса.

— Генсне око! — вілповів лис.

(з арабських казок)

Усміїнисі!

На уроці малювання літи рисують кольоровими кredkami хати, дереви і річки. Ромко нарисував хату і комин строго крідкою, а дим зеленою. — Чому ти нарисував дим зеленим колірором?

— Я думаю, що в нас з комина має виходити зелений дим, бо мама варить сьогодні шпинат і горохову юшку - вілповів Ромко.

«БЛАГОВІСТ» СТОР. 5

Комуністичні злочини в Україні

Sakuragawa et al.

іого не тільки божественним даром спримання і віс-
рення прекрасного, але й вразливістю на відчування
боля. А є це біль свідомості, біль, зв'язаний з пророчим
відчуттям, що над його знедоленим народом завис
неминучий привид загибелі.

Поринаючи у біблійні та філософські теми, шукав
пояснення цієї тяжкої правди:

*Май любиј крају непознатија!
За јо тебе Господ ћара,
карає тјажко? (...)*

Нав'язуючи до біблійного пророка Осії, поет творить апокаліптичне видиво затибслівого народу, який тяжко согрішив чинами своїх негідних синів-зрадників. Бог довго і терпливо дивився мовччи на ганебні діяння злагоневарюваних синів у відношенні до ненайкі України. Нагряне час карі. За лукавство, безчестя, зраду і криводушнія ніде ніде буде дітись.

«(...) не стече
и не сходе-
тас на юре пра-
да-иста (...)»

ДІЛОВІ

дивуватиметься, як зумів його автор передбачити гіантичний катаклізм, пекло сталінського геноциду в Україні 1932-1933 рр.

В 1927 р. Сталін осiąгнув перемогу

рактических спорах всеядин комуністичної партії та того часу в так званому СРСР помічається як

абсолютного підпорядкування усіх царин суспільного життя комуністичній партії, а все разом взте (навіть з партійного спартію) – особі Сталіна. Диктатор став самодержавцем партії, яка повністю і до кінця охопила суспільство до останньої особи. Це дивовижний каприз історії, трагікомічний редидив античної лєсості. Якщо вірити, що істория повторюється, тоді вона Майже ідеально повторюється у планах (молодшого на 12 років) палкого сталінського учня і спадкоємця, відомого нам під прізвиськом Гітлера. Стилею поземленням фантастики.

— заспівати їх, що жити сильна писанням і піснами, — відповів Кримський. — Міг зриватись у злочинах доскіннях, ці свої кремльським протопластом. Йосиф Джуашвілі теж піклував свого прототипу і надміння в історії. І з великою захопленням відвайшов його в особі царя Івана Грозного. Цей російський деспот з параноїчним нахідком до жорстокості та злочинів став духовим належнінням Сталіну. Якщо Сталін (так, як і Іван Грозний) буде справді психічно хворий, то й у цій недузі, на думку Миколи Рязанова, був певен метод і послідовність. Пря

нагоди звертим увагу на Мінкевича чеське окрестення парр
Миколи I, якого автор «Редути Ордона» образливив
називає «сином Василевим», за аналогією до жорстоко
кого Івана IV (1530-84), який дісно був Василевим
сином (Василя III Івановича). Російська кремлівська
дійність сидить у традиції. Традицій централістичний
усіх і вся, уніфікуючий. Вона не терпить інакості, весоло
плююча, з імперіалістичним самозахопленням, возве
лишаюча великого Чингіс Хана, готова наслідувати
цього найбільшого завойовника усіх часів. Навіть несподі
офіт Сталін, з грузинським (тришки польським) родово
дом знайшовшись у Кремлі, попав під російські впливи
Як «знається» національного питання, Сталін у бо
ротьби за інтернаціоналістичне комуністичне
суспільство, сперся на російський шовінізм, поборюю
ючи мови та національні культури інших народів та
званого Радянського Союзу. Диктаторські почини
Сталіна ідеально підходили до традиційної російської
русифікаторської політики. І в цьому розумінні Сталін
є вірним продовжувачем великодержавної російської
політики. Стас він чертовим царем на кремлівському
престолі. Отже, це не Сталін звів півалини великодерж
жавного російського режиму.

Він лише його творчо вдосконалив. Підкорював
центральний державний влади (яку сам уособив)
напівбарську право державного робітника в держав
них підприємствах, та рабську право прив'язаного до
петужини замії селянину

Ліквідуючи запізнілій російський феодалізм

активістів, особливо росіян, відішли державної політичної управи (комісії члксти) та регулярне військо. Весь цей репресивний апарат спрямовано проти українських хліборобів. Голодуючим селянам силово забрано харчові продукти разом з зерном, що було призначено на засів.

«Ніхто не може заперечити, що врожай збіжжя в 1932 році в СРСР є вищий ніж у попередньому році»

— стверджив Сталін. Отже у масштабі державному голод не повинен никому загрозити. Однака партійно-урядове керівництво у Москві вирішило викликати в Україні у 1932-1933 рр. штучний голод. У серпні 1932 р. в Україні розвинуто гіантичну акцію конфіскування збіжжя. Того ж місяця видано декрет про кару смерті за «роозкрадання соціалістичної власності». Шоб унеможливити селянам втечу з села у пошуках харчів, введено систему внутрішніх паспортів. У листопаді 1932 р. видано декрет, який забороняв давати колгоспникам зерно, доки не буде виконаний план обов'язкового постачання поганів

Загони партійних активістів

твісті жили безтурботно. Один священик, наприклад, витривав тільки тому, що крадьком знаходив поживу для гризного тіла серед покинутих решток у смітнику партійних діячів.

У містах рятувала життя робітників талонно-карткова система, яка гарантувала можливість біологічної екзистенції.

Етнічно російських просторів голод зовсім не торкнувся. Голодомор 1932-33 рр. безжалісно панував на Україні, особливо південно-східні та південні частині Т. зв. Кубані (на межі з Кавказом), де українське населення було у значущій більшості. Гіантичний

жертв. Перепис населення з 1937 р. виявив комп'ютером погану смертність на Україні. Роздратовані його результатами Сталін, наказав відати підрозстріл усіх членів комісії, які над ним працювали. Отже задив старий, добре перевірений у віках російський принцип. Мовляв: «Щезне правда разом з тими, хто її посів».

отримувано не підхом обрахунків та досліджень. Твори письменників, які вони таємно у кабінетах кремльських воло-

卷之三

Другий етап колективизації

господарств, а до 1940 р. вся Україна була спломіненою сколективизованою. Це насильство нанесло українським хліборобам ницівний деструктивний удар. Адже селяни боронилися по-всякому. Не хотіли зовсім піддавати свою худобу в колгосп, вони й масово різали її. Таким чином у 1928-1932 рр. на Україні не стало 50% живого інвентаря. Кожен колгосп був обложений несумісно великими обов'язковими доставами для держави. Що ж після віддання левині частини плодини державі, невеличкі рептики колгоспники могли розділити між собою. Партийні активісти, що найчастіше очолювали колгоспи, були здебільшого

нєвігласами у сільському господарстві і таким чином доводили українське рільництво до руїни. До того ж скрізь були великі простори без доріг, відчущувався сильно брак торгової сили, амбарів-елеваторів. Багато хліба марнувалось. Саме із-за таких недостатків у 1937 р. люди не здолали зібрати з поля біля 30% збіжжя. Доводилось з кожним днем все важче. А на півдні

України шапка посуха, що її неспілки худи вітри суховії
Москва не слухала навіть комуністів з України, яким
домагались, щоб зменшено постачання державі зерна на
Навпаки, цей план брутально ще підвищено. Щоб наказ
було якнайкраще виконано, Сталін вислав на Україну
найближчих своїх соратників: Вячеслава Молотова та
Лазаря Кагановича. Змобільовано тисячі партійних

